

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Jurečkovou ve věci

žalobce J. S. N., nar. X, st.přísl. UZB,
tr. bytem X

zastoupeného JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou,
se sídlem Karlovo nám. 18, Praha 2,

proti

žalovanému Ředitelství služby cizinecké policie
se sídlem Olšanská 2, Praha 3, PSČ 130 51

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie č.j.: CPR-5430-4/ČJ-2026-930310- V236 ze dne 13.03.2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Ředitelství služby cizinecké policie jako odvolací orgán přezkoumalo podle § 152 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, č. j. KRPA-396278-14/ČJ-2025-000022-SV ze dne 21. 12. 2025.
2. Tímto prvostupňovým rozhodnutím bylo účastníku řízení uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo jen „zákon“). Současně byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „území členských států EU a smluvních států“), a to v délce tří let.
3. Počátek doby, po kterou nelze účastníku řízení umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, byl v souladu s § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. stanoven ode dne, kdy účastník řízení vycestuje z území členských států EU a smluvních států. Současně byla podle § 118 odst. 3 téhož zákona stanovena doba k vycestování z území členských států EU a smluvních států do země státního občanství účastníka řízení nebo do třetí země, kde je oprávněn pobývat či která jej přijme, a to do 20 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
4. V případě, že by doba k vycestování začala běžet v době, kdy je cizinec zajištěn, bylo výslovně uvedeno, že počátek běhu této lhůty nastává ode dne ukončení zajištění. Pokud by k zajištění došlo v průběhu běhu lhůty k vycestování, její běh se po dobu zajištění přerušuje. Pokud by byl cizinec vyňat z působnosti zákona č. 326/1999 Sb. z důvodu uvedeného v § 2 tohoto zákona, počátek běhu lhůty by se odvíjel od okamžiku odpadnutí tohoto důvodu.
5. Správní orgán I. stupně současně posoudil existenci případných překážek vycestování podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb., přičemž dospěl k závěru, že nebyly shledány žádné skutečnosti, které by účastníku řízení znemožňovaly vycestování z území členských států EU a smluvních států.
6. Správní vyhoštění bylo účastníku řízení uloženo proto, že podle zjištění správního orgánu pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a to v období od 11. 12. 2025 do 21. 12. 2025. S obsahem rozhodnutí o správním vyhoštění byl seznámen dne 21. 12. 2025 za přítomnosti ustanoveného tlumočníka. Účastník řízení odmítl rozhodnutí podepsat.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

7. Žalobce podal žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, neboť má za to, že byl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých veřejných subjektivních právech, a to přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím správním řízení. Tvrdí,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

že napadené rozhodnutí představuje zásah do jeho práv tím, že jím byla založena, změněna či závazně určena jeho práva a povinnosti. Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu.

8. Žalobní body uplatnil ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a namítá porušení následujících ustanovení správního řádu:
 - § 2 odst. 1 správního řádu – žalovaný podle žalobce nepostupoval v souladu se zákony ani ostatními právními předpisy;
 - § 3 správního řádu – žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti;
 - § 2 odst. 4 správního řádu – rozsah zjišťování rozhodných skutečností nebyl přiměřený povaze věci;
 - § 50 odst. 2 a 3 správního řádu – správní orgán nezjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu ani okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce.
9. Žalobce uvádí, že důkazní situace byla nesprávně posouzena, přičemž rozdílné úhly pohledu zúčastněných stran podle něj vedly k neobjektivnímu závěru správních orgánů.
10. Žalobce je státním příslušníkem Uzbekistánu. Do schengenského prostoru vstoupil na základě krátkodobého schengenského víza vydaného Bulharskem s dobou pobytu 90 dnů pro jeden vstup. Po vstupu následně vycestoval do Polska, kde dne 6. 5. 2025 podal žádost o povolení k přechodnému pobytu.
11. Dne 21. 12. 2025 byl na území České republiky zadržen a kontrolován orgány Policie České republiky. Následným zjištěním v řízení bylo dovozováno, že žalobce byl oprávněn pobývat do rozhodnutí o své polské žádosti pouze na území Polska. Zároveň však správní orgán dospěl k závěru, že žalobce vstoupil na území České republiky již dne 11. 12. 2025, a dále i dne 7. 12. 2025 a dne 26. 8. 2025.
12. Z těchto zjištění správní orgán dovodil naplnění podmínek § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců a uložil správní vyhoštění na dobu tří let. V odvolacím řízení byla doba správního vyhoštění změněna na jeden rok.
13. Žalobce namítá, že uložené správní vyhoštění je nepřiměřené okolnostem případu. Uvádí, že k neoprávněnému pobytu na území České republiky došlo z důvodu neznalosti právní úpravy pobytového režimu v EU. Podle jeho názoru nebyl nijak informován o tom, že po podání žádosti o pobytové oprávnění v Polsku nemůže využít volný pohyb v schengenském prostoru a musí až do vydání rozhodnutí setrvat výlučně na území Polska.
14. Zdůrazňuje, že na základě uděleného krátkodobého schengenského víza byl oprávněn volně cestovat v rámci států schengenského prostoru, a proto považoval svůj pobyt i v jiných členských státech za oprávněný. Tvrdí, že žalovaný tuto skutečnost nedostatečně zohlednil a v rámci posuzování přiměřenosti sankce měl přihlídnout ke všem okolnostem případu.
15. Žalobce obsáhle argumentuje judikaturou Soudního dvora Evropské unie (SDEU) a poukazuje na to, že unijní právní rámec v oblasti migrace je vystavěn na zásadě solidarity mezi členskými státy, která podle jeho názoru zahrnuje i ohled na situaci cizinců využívajících pobytová oprávnění jednotlivých států EU. Podle žalobce solidarita má jak deskriptivní, tak normativní dimenzi, vyžaduje specifické chování členských států ve vztahu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

k migrantům, zakládá povinnosti i práva v rámci vztahů mezi členskými státy navzájem i směrem k jednotlivcům.

16. Podle žalobce měl žalovaný při posuzování otázky přiměřenosti sankce a dopadů správního vyhoštění zohlednit širší unijní kontext migrační politiky.
17. Žalobce rovněž namítá, že žalovaný extenzivně a restriktivně vyložil zásadu nenavrácení (non-refoulement), a to pouze ve vztahu k čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dle žalobce zásada nenavrácení má podle práva EU i ESLP širší obsah, zahrnující i ohrožení práva na život (čl. 2 Listiny základních práv EU), čl. 19 odst. 2 Listiny zakazuje nejen navrácení tam, kde hrozí nelidské zacházení, ale i ohrožení života, tato zásada nesmí být vykládána restriktivně a její uplatnění není omezeno jen na extrémní případy špatného zacházení.
18. Žalobce proto navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
19. Žalovaný ve svém písemném vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl, že správní orgán prvního stupně v případě žalobce posoudil všechny relevantní aspekty podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Současně zkoumal přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 téhož zákona.
20. Žalovaný zdůraznil, že žalobce je státním příslušníkem Uzbekistánu, jedná se o dospělou a svéprávnou osobu, která nese odpovědnost za své jednání. Pokud hodlal pobývat na území České republiky, bylo jeho povinností zajistit si a dodržovat podmínky, za nichž je pobyt na tomto území přípustný. Bylo tedy výlučně na aktivitě žalobce, aby pobýval na území České republiky v souladu s právními předpisy, přičemž žalovaný připomněl, že každý cizinec je povinen dbát na dodržování právního řádu hostitelského státu.
21. Žalovaný uvedl, že žalobce v řízení nepředložil žádné dlouhodobé vízum ani povolení k pobytu, které by jej opravňovalo ke vstupu a pobytu na území České republiky. Nebylo rovněž předloženo žádné vízum ani povolení k pobytu vydané Polskou republikou, jež by žalobce opravňovalo k pobytu na území jiného členského státu. Z cestovního dokladu a dalších zjištění správního orgánu vyplynulo, že žalobce od svého vstupu na území České republiky dne 11. 12. 2025 pobýval na tomto území bez platného pobytového oprávnění, ač k tomu nebyl oprávněn.
22. Polská strana přitom podle žalovaného výslovně sdělila, že do doby vydání rozhodnutí o žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu podané v Polsku je žalobce oprávněn pobývat výlučně na území Polska. Žalovaný proto uzavřel, že v projednávané věci nemohla být porušena ani žalobcem namítaná zásada solidarity mezi členskými státy Evropské unie.
23. K námitce nepřiměřenosti zákazu vstupu na území celého schengenského prostoru žalovaný odkázal na důvody uvedené v napadeném rozhodnutí. Pokud jde o tvrzené porušení zásady nenavrácení (non-refoulement), žalovaný uvedl, že sám žalobce v protokolu o výsledku účastníka řízení výslovně uvedl, že vycestování je možné. Ani v průběhu správního řízení, ani v podané žalobě žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by mohly být vyhodnoceny tak, že by v případě návratu mohl být vystaven skutečnému nebezpečí vážné újmy.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

III. Posouzení žaloby

24. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, když účastníci s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasili (souhlas žalobce byl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumován) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Z předloženého správního spisu vyplývá, že účastník řízení byl dne 21. 12. 2025 kontrolován správním orgánem I. stupně při pobytové kontrole na adrese XA. Při kontrole předložil platný cestovní pas Uzbekistánu, v němž bylo vyznačeno krátkodobé schengenské vízum vydané Bulharskem s platností od 1. 4. 2025 do 14. 7. 2025, s dobou povoleného pobytu 90 dnů, určené pro jeden vstup. Dále bylo v dokladu vyznačeno vstupní razítko Bulharska ze dne 3. 4. 2025. Účastník řízení nepředložil žádné platné oprávnění k pobytu na území České republiky ani jiného členského či smluvního státu.
26. Při pobytové kontrole účastník řízení sdělil, že si v Polsku podal žádost o povolení k přechodnému pobytu, což potvrdilo i razítko v cestovním dokladu ze dne 6. 5. 2025. Na základě žádosti správního orgánu I. stupně sdělilo Centrum policejní a celní spolupráce Kudowa-Słone téhož dne, že uvedená žádost o pobyt v Polsku je vedena, je dosud v řízení a do vydání rozhodnutí je její žadatel oprávněn pobývat pouze na území Polska.
27. S ohledem na tato zjištění zahájil správní orgán I. stupně dne 21. 12. 2025 řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. V protokolu o výsledku účastník řízení uvedl, že do Bulharska přicestoval dne 3. 4. 2025 na základě krátkodobého víza, poté odcestoval do Polska, kde požádal o pobyt, který mu měl umožnit legální pobyt a práci. Do České republiky dle své výpovědi přicestoval dne 11. 12. 2025, přičemž uvedl, že se jedná o jeho první návštěvu na území ČR. Zároveň uvedl, že zde nepracoval.
28. Správní orgán I. stupně vydal dne 21. 12. 2025 rozhodnutí o správním vyhoštění.
29. Žalovaný v rámci odvolacího řízení přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně a dospěl k závěru, že chování účastníka řízení, spočívající v neoprávněném pobytu na území České republiky v období od 11. 12. 2025 do 21. 12. 2025, absenci platného pobytového oprávnění a porušení povinnosti stanovené v § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, naplňuje zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 téhož zákona. Současně však žalovaný shledal, že původně stanovená doba zákazu vstupu v délce tří let neodpovídala závažnosti zjištěného protiprávního jednání, a proto ji změnil na dobu jednoho roku.
30. Při této úvaze žalovaný zohlednil zejména skutečnost, že účastník řízení neoprávněně pobýval na území České republiky v celkovém rozsahu deseti dnů, na území České republiky nepracoval bez povolení a neměl sjednané zdravotní pojištění. Dále přihlédl k tomu, že účastník pobýval na území Evropské unie na základě krátkodobého víza, jehož platnost skončila dne 14. 7. 2025, přesto následně přicestoval na území České republiky bez

jakéhokoli platného pobytového oprávnění. Žalovaný rovněž zohlednil, že účastník řízení neoprávněně cestoval v rámci schengenského prostoru mezi Polskou republikou a Českou republikou a že podle záznamů Policie České republiky vstoupil a pobýval na území České republiky opakovaně, konkrétně byl zjištěn přestupek ze dne 26. 8. 2025 a ubytování dne 7. 12. 2025.

31. Žalovaný dále konstatoval, že účastník řízení uvedl nepravdivé informace, když tvrdil, že se jedná o jeho první návštěvu České republiky, ačkoli ze správního spisu vyplynulo, že se na území České republiky zdržoval již dříve. Z těchto zjištění žalovaný dovodil vědomé a opakované porušování pobytového režimu a neoprávněné přecházení vnitřních schengenských hranic.
32. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný odkázal rovněž na příslušnou právní úpravu Evropské unie, zejména na nařízení (EU) 2018/1806, z něhož vyplývá vízová povinnost pro státní příslušníky Uzbekistánu, a na Schengenský hraniční kodex (nařízení (EU) 2016/399), který stanoví podmínky vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí na území členských států, včetně povinnosti disponovat platným vízem nebo povolením k pobytu. Žalovaný zdůraznil, že účastník řízení nepředložil žádné vízum ani pobytové oprávnění, které by jej opravňovalo k pobytu na území České republiky po skončení platnosti bulharského krátkodobého víza, a že nebyla zjištěna ani žádná pobytová karta vydaná Polskou republikou.
33. Žalovaný se rovněž zabýval výkladem čl. 25 Schengenské prováděcí úmluvy upravující konzultační povinnost mezi členskými státy v souvislosti s vydáváním pobytových oprávnění cizincům se záznamem v Schengenském informačním systému. Uzavřel, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s touto úpravou.
34. Po procesní stránce žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně řádně zjistil skutečný stav věci v rozsahu požadovaném správním řádem, opatřil dostatek relevantních podkladů a všechny je vyhodnotil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech. Správní orgán I. stupně v protokolu o výsledku účastníka řízení zjišťoval veškeré rozhodné skutečnosti, včetně okolností svědčících ve prospěch účastníka řízení, umožnil mu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, navrhopat důkazy a uplatňovat procesní práva podle § 36 správního řádu, přičemž účastník řízení těchto možností využil pouze v rozsahu své výpovědi.
35. Žalovaný dále uvedl, že správní orgán I. stupně posoudil přiměřenost uloženého opatření podle § 174a zákona o pobytu cizinců a přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života účastníka řízení ve smyslu § 119a odst. 2 téhož zákona. Při tomto posouzení zohlednil jak zájem státu na ochraně veřejného pořádku, bezpečnosti a zdraví, tak zájem účastníka řízení na ochraně soukromého a rodinného života. Žalovaný uzavřel, že zásah do soukromého a rodinného života účastníka řízení je přiměřený, neboť účastník podle své výpovědi žije v Uzbekistánu, kde má své rodinné zázemí, a neprokázal žádné pevné ani dlouhodobé vazby k území České republiky, Evropské unie nebo smluvních států.
36. Pokud jde o otázku vycestování, žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně správně nevyžadoval závazné stanovisko podle § 120a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť účastník řízení sám v protokolu výslovně uvedl, že mu nic nebrání v návratu do vlasti. Lhůta k vycestování byla stanovena v rámci zákonného rozmezí a byla shledána přiměřenou s ohledem na dispozici platného cestovního dokladu, existenci zázemí v domovské zemi a absenci překážek návratu.

37. Žalovaný proto uzavřel, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, bylo vydáno v souladu se zákonem i s právními předpisy Evropské unie a že po jím provedené změně doby zákazu vstupu je uložené správní vyhoštění přiměřené, zákonné a odpovídající rozhodovací praxi v obdobných případech.
38. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
39. Podle § 174a odst. 1 téhož zákona, *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
40. Citované ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců zakotvuje obecné hledisko přiměřenosti, které je správní orgán povinen uplatnit při rozhodování podle tohoto zákona, zejména jde-li o ukládání opatření zásadně zasahujících do postavení cizince. Smyslem této úpravy je zajistit, aby vydané rozhodnutí nebylo nepřiměřené ve vztahu ke konkrétním osobním, rodinným a sociálním poměrům cizince. Zákon demonstrativně vyjmenovává kritéria, která je třeba zohlednit, zejména závažnost a povahu protiprávního jednání, délku pobytu na území, věk a zdravotní stav cizince, existenci a intenzitu rodinných vazeb, ekonomické poměry a míru společenské a kulturní integrace, jakož i vazby ke státu původu. Současně zákon výslovně stanoví procesní odpovědnost účastníka řízení, jenž je povinen poskytnout správnímu orgánu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti rozhodnutí; neunesení této povinnosti jde k jeho tíži. Přezkum přiměřenosti tak není abstraktní úvahou, nýbrž výsledkem individuálního vážení všech relevantních okolností konkrétního případu.
41. Ze správního spisu jednoznačně plyne, že správní orgán I. stupně opatřil dostatek podkladů pro rozhodnutí, zjistil skutkový stav v rozsahu požadovaném § 3 a § 50 správního řádu a své úvahy srozumitelně popsal v odůvodnění. Správní orgány vycházely z cestovního dokladu žalobce, informací polských orgánů o probíhajícím řízení o pobytu, záznamů z informačních systémů Policie České republiky i z výpovědi samotného žalobce. Neshledal-li žalobce doplnění dokazování potřebným, nemůže absence námitky či návrhu podaného v průběhu správního řízení založit závěr o porušení procesních pravidel. Správní orgán splnil povinnost zjistit skutečný stav věci a odůvodnění napadeného rozhodnutí naplňuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu.
42. K námitce nepřiměřenosti soud uvádí, že správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu s § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž řádně posoudily dopady uložení opatření do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgány zohlednily všechny relevantní skutečnosti — žalobcův neoprávněný pobyt v délce deseti dnů, jeho předchozí neoprávněné vstupy na území České republiky, absenci platného pobytového oprávnění v rámci Schengenu po uplynutí platnosti krátkodobého víza, opakované cestování mezi Polskem a Českou republikou bez oprávnění i to, že žalobce neuvedl pravdivě informace o svém prvním příjezdu do České republiky. Současně nebyly tvrzeny ani prokázány žádné vazby žalobce k území České republiky či jiného členského státu EU, které

by odůvodňovaly silnější ochranu jeho soukromého a rodinného života. Závěr odvolacího orgánu, kterým dobu zákazu vstupu snížil na jeden rok, soud považuje za výraz individualizace sankce odpovídající principu proporcionality.

43. Argumentace žalobce založená na zásadě solidarity mezi členskými státy EU není na projednávanou věc použitelná. Předmětem řízení není rozdělování žadatelů o mezinárodní ochranu ani posouzení plnění povinností členských států ve vztahu k unijním politikám v oblasti azylu. Správní orgány rozhodovaly o správním vyhoštění podle směrnice 2008/115/ES, která členským státům umožňuje vyhostit státního příslušníka třetí země neoprávněně pobývajícího na jejich území. Nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by zakládaly překážku vycestování ve smyslu § 179a zákona o pobytu cizinců, naopak žalobce sám uvedl, že jeho návratu do Uzbekistánu nic nebrání. Zásada nenavrácení proto nebyla ani dotčena.
44. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu potvrzuje, že správní vyhoštění uložené cizinci, který vědomě porušil pobytový režim, nedisponuje relevantními vazbami k území České republiky a sám netvrdí existenci překážek návratu, nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho práv a není v rozporu se zásadou nenavrácení ani s právem Evropské unie.
45. Napadené rozhodnutí je rovněž přezkoumatelné. Z odůvodnění je patrné, jak odvolací orgán hodnotil provedené důkazy, proč přistoupil ke změně délky zákazu vstupu a jakým způsobem posoudil přiměřenost uloženého opatření. Úvahy odvolacího orgánu jsou logické, přezkoumatelné a odpovídají ustálené rozhodovací praxi. Soud tak neshledal žádný zásah do práv žalobce, který by odůvodňoval zrušení napadeného rozhodnutí.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

46. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvoláním napadené rozhodnutí částečně změněno, avšak odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
47. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. květen 2026

Mgr. Jana Jurečková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.